

RECITAL YULIA MATOCHKINA

ZES FRANSE ROMANCES, OP. 65 (1888)

PIOTR ILJITSJ TSJAIKOVSKI (1840-1893)

I Sérénade

Où vas-tu, souffle d'aurore,
Vent de miel qui vient d'éclorre,
Fraîche haleine d'un beau jour,
D'un beau jour ?
Où vas-tu, brise inconstante,
Quand la feuille palpitante
Semble frissonner d'amour?

Est-ce au fond de la vallée,
Dans la cime échevelée
D'un saule où le ramier dort,
Le ramier dort?
Poursuis-tu la fleur vermeille,
Ou le papillon qu'éveille
Un matin de flamme et d'or?

Va plutôt, souffle d'aurore,
Berçer l'âme que j'adore;
Porte à son lit embaumé,
L'odeur des bois et des mousses,
Et quelques paroles douces
Comme les roses de mai.

L'odeur des bois et des mousses,
Et quelques paroles douces
Comme les roses de mai.

Edouard Turquet

II Déception

Le soleil rayonnait encore.
J'ai voulu revoir les grands bois,
Où nous promenions autrefois
Notre amour à sa belle aurore.

Je mi disais: "Sur le chemin,
Je la retrouverai, sans doute:
Ma main se tendra vers sa main,
Et nous nous remettrons en route."

Je regarde partout. En vain!
J'appelle! Et l'écho seul m'écoute!
O le pauvre soleil pâli!
O les pauvres bois sans ramage!

O, mon pauvre amour, quel dommage!
Si vite perdu dans l'oubli!

Paul Collin

Serenade

Waar vlieg je naar toe, wind van zonsopgang,
Net geboren en meteen moet je gaan,
Frisse adem van een aanbreekende dag,
Van een mooie dag?
Is het ver, vluchtig briesje, dat de weg je voert?
Raakt het trillende gebladerde
Door liefde geroerd?

Daal je af naar de diepe vallei,
Naar de blikkerende wilgenkruin,
Naar het bos dat je nog moet wekken,
Moet wekken?
Zet een blozende bloem je in vuur,
Of de vlinder die in dit ochtenduur
De vonken van dageraad laat ontsteken?

Wind van zonsopgang, heel zachtjes waai
Bij de mooie geliefde van mij;
Verspreid, rondom haar bedrand,
Geur van mos en boslucht,
Fluister haar zoete woordjes, met een zucht,
Met aroma van rozen in de bloeimaand.

Geur van mos en boslucht,
Fluister haar zoete woordjes, met een zucht,
Met aroma van rozen in de bloeimaand.

Olga de Kort

Teleurstelling

De zon was nog aan het gloeien.
Ik wilde de bossen weerzien,
Waar wij wandelden aan het begin
Van de liefde, die was aan 't opbloeien.

Toen bedacht ik: "Daar zal ik haar
Als vanouds kunnen ontmoeten,
En dan neemt ze me bij de hand,
En de wereld ligt weer aan onze voeten".

Ik keek tevergeefs, - maar geen ziel!
Ik riep! - wist de echo wat ik vroeg!
De bleke zon trok zich terug,
Het verdrietige bos viel stil.

O, mijn arme geliefde, zo wreed snel
Moest ik jou aan vergetelheid afstaan!

Olga de Kort

ZES FRANSE ROMANCES, OP. 65 (1888)

PIOTR ILJITSJ TSJAIKOVSKI (1840-1893)

III Sérénade

J'aime dans le rayon de la limpide aurore
Le reflet de tes jolis yeux,
Dans le chant matinal de l'oiseau j'aime encore
L'écho de ton rire joyeux.

Dans le calme des lys j'aime ta paix sereine,
Dans leur pureté, ta blancheur;
J'aime dans le parfum des roses ton haleine
Et dans leur fraîcheur, ta fraîcheur.

Dans la mer que le flux ou le reflux agite
J'aime tes caprices d'enfant,
Et j'aime les soupirs de ton sein qui palpite
Dans les longues plaintes du vent.

J'aime la fière ardeur dont ton coeur sent la flamme
Dans l'éclat du soleil qui luit;
Et j'aime les pudeurs charmantes de ton âme
Dans l'ombre chaste de la nuit.

J'aime, dans le printemps qui verdit, la folie
De ta jeunesse et ses espoirs;
Et j'aime la douceur de ta mélancolie
Dans le vague déclin des soirs,
Dans le vague déclin des soirs!

Paul Collin

IV Qu'importe que l'hiver

Qu'importe que l'hiver éteigne les clartés
Du soleil assombri dans les cieux attristés?
Je sais bien où trouver encore
Les brillants rayons d'une aurore
Plus belle que celle des cieux.
Toi que j'adore,
C'est dans tes yeux!

Qu'importe que l'hiver ait des printemps défunts
Dispersé sans pitié les enivrants parfums?
Je sais où trouver, non flétrie,
Malgré les bises en furie,
Une rose encor tout en fleur.
Ô ma chérie,
C'est dans ton coeur!

Ce rayon qui, bravant les ombres de la nuit,
Toujours splendide et pur luit au fond de tes yeux;
Cette fleur toujours parfumée
Qui dans ton coeur est enfermée
Et qui sait survivre à l'été.
Ma bien aimée,
C'est la beauté!

Paul Collin

Serenade

Wat hou ik er toch van om een glimp van jouw betoverende ogen
In de blinkende straal van de morgenstond op te vangen.
Hou geniet ik van de echo van jouw vrolijke lach,
Die ik in het ochtendgezag van de vogel hoor weerklinken.

In de stilte van lelies zie ik je serene kalmtte terug,
Jouw puurheid is aan die van de lelie gelijk;
Ik houd van de rozengeur van jouw adem,
Met de rozen deel je de frisheid.

In de rusteloosheid van een stormachtige zee
Herken ik jouw kinderlijke grillen.
Ik houd van de zachte zuchten van jouw ziel
Die met het gejammer van de wind aan het wenen is.

Ik houd van de trotse heftigheid van je ontvlambare hart,
Die de glans van de schijnende zon verblindt;
En wat houd ik toch van de charmante eenvoud van jouw ziel
In de kuise schaduw van de nacht.

In de zegevierende lente geniet ik volop
Van je jeugdige hoop en waanzinnige dromen;
En ik houd je broosheid als je treurt
In de schemering van de avond,
In de schemering van de avond!

Olga de Kort

Laat de winter

Laat de winter de gloed uitdoven
Van de sombere zon achter de wolken.
Ik weet ze nog wel te vinden,
De schitterende stralen van de dageraad,
Mooier dan de zonsopgang in de hemel.
Mijn godin,
Ze zijn in jouw ogen!

Laat de winter zijn overwinning op lente vieren,
Met genadeloos verspreiden van bedwelmende geuren,
Ik weet de nog niet verbleekte bloem te vinden,
Deze ondanks de koude, donkere dagen
Nog steeds bloeiende roos.
O, mijn liefste,
Zij schuilt zich in jouw ziel!

Deze straal, die de schaduwen des nacht trotseert,
Schijnt zo prachtig en puur in jouw ogen,
De altijd geurende bloem
Is in jouw hart gesloten
En blijft veilig verborgen tot de zomer.
Mijn geliefde,
Wat een schoonheid!

Olga de Kort

ZES FRANSE ROMANCES, OP. 65 (1888)

PIOTR ILJITSJ TSJAIKOVSKI (1840-1893)

V Les Larmes

Si vous donnez le calme après tant de secousses,
Si vous courez d'oubli tant de maux dérochés,
Si vous lavez ma plaie et si vous êtes douces,
O mes larmes, tombez! tombez!

Mais, si comme autrefois vous êtes meurtrières,
Si vous rongez un coeur qui déjà brûle en soi,
N'ajoutez pas au mal, respectez mes paupières:
O larmes, laissez moi, laissez moi!

Oui, laissez moi! je sens ma peine plus cuisante,
Vous avez évoqué tous mes rêves perdus:
Pitié! pitié! pitié!

Laissez mourir mon âme agonisante!
Larmes, ne tombez pas! ne tombez pas!
Non! non! ne tombez pas!

Augustine-Malvina Blanchecotte

VI Rondel

Il se cache dans ta grâce
Un doux ensorcellement.
Pour leur joie et leur tourment
Sur les coeurs tu fais main basse.

Tous sont pris. Nul ne se lasse
De ce servage charmant.
Il se cache dans ta grâce
Un doux ensorcellement.

C'est l'affaire d'un moment,
Ton regard qui sur nous passe
Est le filet qui ramasse
Nos âmes; dieu sait comment!

Il se cache dans ta grâce
Un doux ensorcellement.

Paul Collin

Tranen

Als jullie rustgevend zijn na zoveel ellende,
Als jullie mij m'n lijden van vroeger laten vergeten,
Als jullie mijn wonden verlichten en helen,
Dan stromen mijn tranen, ga ik wenen!

Maar als jullie dodelijk zijn net als vroeger,
En willen 't ontvlambare hart met smart doorboren,
Blijf dan maar ver weg, uit respect voor mijn ogen,
O, tranen, ga weg, zult me verder niet storen!

Ja, ga nu maar weg! Mijn pijn is nog erger,
Nu kwamen vergeten dromen tot leven:
Ik vraag om genade, wees me genadig!
Mijn ziel die ten dode opgeschreven is, zal sterven!
Tranen, niet vloeien! niet vloeien!
Nee! nee! niet vloeien!

Olga de Kort

Rondeel

Jij bent een toonbeeld van gratie,
Zo betoverend en lief.
Wat je ons schenkt als gratie
Is slechts wat vreugde of grief.

Allen worden we slaven,
Van jouw charmante vergif,
Jij bent een toonbeeld van gratie,
Zo betoverend en lief.

Geen verzet. Overwinning
Behaal je slechts met een blik.
Jouw net zit vol zielen,
Weer iemand gestrikt!

Jij bent een toonbeeld van gratie,
Zo betoverend en lief.

Olga de Kort

UIT PETERSBURG: DE BRUID

GEORGI SVIRIDOV (1915-1998)

Невеста

Божья мать Утоли моя печали
Перед гробом шла, светла, тиха.
А за гробом - в траурной вуали
Шла невеста, провожая жениха...

Был он только литератор модный,
Только слов кощунственных творец...
Но мертвец - родной душе народной:
Всякий свято чтит она конец.

И навстречу кланялись, крестили
Многодумный, многотрудный лоб.
А друзья и близкие пылили
На икону, на нее, на гроб...

И с какою бесконечной грустью
(Не о нем - бог весть о ком?)
Приняла она слова сочувствий
И венки случайный за венком...

Этих фраз избитых повторенья,
Никому не нужные слова -
Возвела она в венец творенья,
В тайную улыбку божества...

Словно здесь, где пели и кадили,
Где и грусть не может быть тиха,
Убралась она фатой от пыли
И ждала Иного Жениха...

Aleksandr Blok

De Bruid

De icoon Moeder Gods Verlicht mijn smart
Werd voor de kist gedragen, licht en stil.
Achter de kist - onder een sluier van rouw
Liep de bruid wier bruidegom haar ontviel.

Hij was slechts een modieuze belletrist,
Maker van godslasterende woorden...
Maar door de volksziel wordt diegene in een kist
Eerbiedig betreurd als een waar gemis.

Onderweg boog men voor de afscheidsgroet,
Maakte het kruis op zijn geleerde voorhoofd.
Door de vrienden en naasten in de stoet
Raakten de icoon, zij en de kist bedekt met stof.

Maar met welk oneindig diep verdriet,
(Niet om hem, god weet om wie dan)
Nam ze saaie kransen in ontvangst en liet
Het rouwbeklag langs zich heen gaan ...

De herhaling van gangbare uitdrukkingen,
Woorden zijn voor niemand nog van belang, -
Werd door haar verheven tot de kroon der schepping,
En een geheime goddelijke glimlach.

Alsof hier, tussen het gezang en de wierook,
Waar zelfs de grief niet stil zou blijven,
Heeft ze zich met een bruidssluier van stof onttrokken,
In afwachting van de Andere Bruidegom...

Olga de Kort

VALERI GAVRILIN (1939-1999)

UIT RUSSISCH NOTITIEBOEK: LIJDEN

Страдальная

Ах, милый мой, пусти домой!
Пусти домой, смотри в окно:
зорю видно!
Ужо проснётся мать и бузою...
зорю видно;
и будет спрашивать: где я? А где...
Зорю видно.

А где была, шальная дочь,
А где ты шлялась эту ночь?
Зорю видно...
В саду была, в саду...
Зорю видно.
Цветы рвала, цветы, рвала...
Зорю видно.
Тебе, мать, розы принесла,
Цветочки алые,
А что на сердце у меня
от них узнала я,
А что на сердце у меня,
Да мука сладкая, любовь твоя,
Мой миленький, что для тебя
рвала бы я, рвала бы я,
мой милый, розочки,
розы, розы алый цвет,
Кого люблю, того здесь нет,
Кого люблю, того здесь нет,
Мамаша милая,
Того здесь нет,
Мово дроли.
А.....

Volkslied

Lijden

Ach, schat van mij, laat me toch binnen!
Laat me maar binnen, kijk eens uit het raam:
De dageraad is al te zien.
Straks wordt moeder nog wakker en maakt lawaai...
De dageraad is al te zien;
En gaat ze vragen waar ik toch ben? En waar? ...
De dageraad is al te zien.

En waar was jij, roekeloze dochter,
En waar ben je deze nacht blijven hangen?
De dageraad is al te zien...
In de tuin was ik, in de tuin...
De dageraad is al te zien.
Plukte de bloemen, bloemen, plukte...
De dageraad is al te zien.
Voor jou, moeder, heb ik rozen meegebracht,
Rode bloemetjes,
En wat ik in mijn hart bewaar,
Dat heb ik van ze geleerd,
En wat ik in mijn hart bewaar
Dat is zoete kwelling, jouw liefde,
Mijn schatje, voor jou zou
Ik plukken, zou ik plukken,
Mijn schatje, de roosjes,
Rozen, rode rozen zou ik plukken.
Wie ik lief heb, die is hier niet,
Wie ik lief heb, die is hier niet,
Mijn lieve moedertje,
Die is niet hier,
Mijn liefste.
A.....

Olga de Kort

VASSILI KALINNIKOV (1939-1999)

DE KLOKKEN

Колокола (1887)

Несется благовест... Как грустно и уныло
На стороне чужой звучат колокола.
Опять припомнился мне край отчизны милой,
И прежняя тоска на сердце налегла.

Я вижу север мой с его равниной снежной,
И словно слышится мне нашего села
Знакомый благовест: и ласково, и нежно
С далекой родины гудят колокола.

*Konstantin Romanov,
grootvorst van Rusland*

De Klokken

Er klinkt klokgelui... Wat luiden toch de klokken
Zo triest en droevig in het voor ons vreemde land.
Mijn lieve Moederland staat me opnieuw voor de ogen,
De weemoed drukt me zwaarder op het hart.

Ik zie mijn Noorden met zijn besneeuwde vlakte,
Ik meen 't klokgelui te horen aan de rand
Van ons kleine dorp, herkenbaar tedere en zachte
Klanken van klokken uit mijn verre Moederland.

Olga de Kort

NIKOLAJ TCHEREPNIN (1873-1945)

HERFST

Осеннее

Падают листья... Порою осенней
Сердце томится от горя и скуки;
Падают слёзы. Как поздние листья,
слёзы разлуки.

Падают листья, мечты и желанья
Тщетного ищут, грустя о свободе.
Солнце, приди, улыбнись на прощанье,
Кроткой природе.

Падают листья... Минувшего тени
Бродят за мной, затаивши рыдания,
Сердцу поют лебединую песню
Воспоминанья.

Ivan Ljalitsjkin

Herfst

Bladeren vallen ... Tijdens de herfsttij
Kwijnt het hart weg van verveling en droefheid;
Tranen vallen neer. Als verlaat gebladerte,
Tranen van afscheid.

Bladeren vallen, op zoek tevergeefs
Naar verlangens en dromen, treurend om vrijheid.
Kom toch, de zon, schenk je glimlach ten afscheid
Aan de zachtaardige natuur.

Bladeren vallen... Schaduwen van vroeger
Lopen me achterna, met ingehouden gesnik,
Een zwanenzang wordt voor het hart aangeheven
Door de herinneringen.

Olga de Kort

SERGEJ RACHMANINOV (1873-1943)

UIT TWAALF LIEDEREN OP.14: O TREUR NIET

О, не грусти!

О, не грусти по мне! Я там, где нет страданий
Забудь былых скорбей мучительные сны.
Пусть будут обо мне твои воспоминанья
Светлей, чем первый день весны.

О, не тоскуй по мне! Меж нами нет разлуки,
Я так же, как и встарь, душе твоей близка.
Меня по-прежнему твои волнуют муки,
Меня гнетёт твоя тоска.

Живи! Ты должен жить! И если силой чуда
Ты здесь найдёшь отраду и покой,
То знай, что это я откликнулась оттуда
На зов души твоей больной.

Aleksej Apoechtin

О, treur niet!

О, treur niet zo om mij! Hier kennen we geen lijden.
Vergeet die zware dromen van ondraaglijke droefheid.
Laat je herinneringen aan mij zo helder mogelijk blijven,
Lichter nog dan de eerste lentedag kan zijn.

О, verlang niet naar mij! Wij zijn niet echt gescheiden.
Zoals altijd ben ik je ziel nabij.
En net als vroeger ben ik steeds bezorgd om je lijden,
Steevast gekweld als ik word door je pijn.

Leef, jij moet leven! En als je ooit bij wonder,
Toch rust vindt hier en opnieuw plezier,
Dan weet je, dat ben ik, Dat is mijn antwoord van hierboven
Op het roepen van je gewonde ziel.

Olga de Kort

JULES MASSENET (1842-1912)

UIT WERTHER: VA! LAISSE COULER MES LARMES

Va! Laisse couler mes larmes!
Elles font du bien, ma chérie !

Les larmes qu'on ne pleure pas
Dans notre âme retombent toutes,
et de leurs patientes gouttes
Martèlent le coeur triste et las.

Sa résistance enfin s'épuise;
Le coeur se creuse et s'affaiblit;
Il est trop grand, rien ne l'emplit;
Et trop fragile, tout le brise!

*Édouard Blau, Paul Milliet en
Georges Hartmann*

Vooruit! Tranen, ga maar stromen!
Ze doen me goed, mijn liefste!

De tranen zonder enige uitweg
Vullen heel onze ziel,
En ongeduldig wordend
Kwellen ze 't verdrietige en vermoeide hart.

Uiteindelijk geven ze het ook op;
Het hart verzwakt en begeeft snel;
Het is immer te groot, met niets raakt het gevuld;
En te fragiel, het valt uiteen!

Olga de Kort

NIKOLAJ RIMSKI-KORSAKOV (1844-1908)

UIT TSARENBRUID: ARIA VAN LJOEBASJA

Нет, быть не может!...
Ты меня не кинешь!

Я прогневила чем-нибудь тебя?

Ты, верно, полюбил в сердцах другую.

Оставь ее! Она тебя не любит.
Ведь я одна тебя люблю.
О, вспомни, вспомни, милый мой,
свой стыд девичий для тебя забыла я.
Забыла я отца и мать,
забыла племя и свой род.
О них слезы не пролила, все для тебя.
Все для тебя!
Все для тебя!
А ты меня покинешь!

Не погуби души моей, Григорий!..
Постой, не уходи!
Скажи мне, что брежу!
Что ты любишь меня, а не ее - не эту!
Скажи мне хоть что-нибудь ...

Постой! Куда ты?..
Ушел и даже не взглянул ...
Небось, на ту глядит не наглядится
И зелья для неё просил у немца,
И золота сулил ему за зелье...
Она его приворожила, видишь.

Ох, отыщу же я твою колдунью
И от тебя её отворожу, её отворожу!
Илья Тjoemenjev

Nee, het kan niet waar zijn!...
Jij gaat me niet verlaten!

Heb ik je dan ergens zo kwaad mee gemaakt?

Jij bent zeker in onbezonnenheid op een ander verliefd geworden.

Vergeet haar nu! Ze houdt niet van jou.
Ik ben degene die van jou houdt.
O, denk nog na, denk na, mijn liefste,
Voor jou ben ik mijn maagdelijke schaamte vergeten.
Mijn vader en mijn moeder ben ik vergeten,
Mijn afkomst en mijn familie.
Daarover liet ik nog geen traantje vallen, alles deed ik voor jou.
Alles voor jou!
Alles voor jou!
En jij gaat me verlaten!

Richt mijn ziel niet te gronde, Grigori!..
Wacht, ga niet weg!
Zeg dat ik gewoon slecht droom.
Dat jij van mij houdt, en niet van haar - niet van die!
Zeg iets tegen mij...

Wacht even! Waar ga je heen?
Hij is weggegaan en keek me zelfs niet aan...
En na die andere kijkt hij zeker voortdurend,
Voor haar vroeg hij om een liefdesdrankje bij de Duitser,
En heeft hem goud nog beloofd...
Ze heeft hem zelf betoverd, dat is het.

Oh, ik zal je heks wel vinden
En jou van haar betovering bevrijden, van haar bevrijden!
Olga de Kort